

причислила Св. Кирилла и Методия. като „словѣнскы прѣвоучители“, въ лика на святии-ты.

Св. Кирилъ и Методий сѣ прѣвели на словѣнскы языкъ по-главны-ты книгы, кои-то сѣ необходими за богослужение-то: Избраны чтения отъ Новъй Завѣтъ, Паремийникъ (чтения отъ книгы-ты на Ветхый Завѣтъ), Псалтырь, Часословъ, Служебникъ, Трѣбникъ, Осмогласникъ. Св. Методий, слѣдъ смръть-тѣ на брата си, прѣвождалъ свѣштено-то Писание, оште и Номоканонъ (събиране на црковны-ты правила) и Отеческы книгы (творения на св. отци), нѣ кои сѣ были — не ся знае. То ся-знае, въ тѣхъ работѣ сѣ помагали много и сподвижници-ти на Кирила и Методия: Клименъ, Наумъ, Ангеларъ, Савва и Гораздъ, кои-то, и слѣдъ смръть-тѣ на словѣнскы-ты прѣвоучителе, продължавали да распространяватъ богослужение-то на словѣнскый языкъ. Языкъ-тъ, на който е прѣведено свѣштено-то Писание, е „старо-българскый“ языкъ, който има еднакво происхождение и еднаквъ съставъ съ нынѣшнѣй българскый, ако и да ся е измѣнилъ доста. Тоа языкъ ся-нарича оште и „црковно-словѣнскый.“

Отъ самыъ животъ на Св. Кирилла и Методия ся-познава, какво сръдце и каквъ силъ во-лъ е трѣбвало да имѣть тии въ онѣна тъмни врѣмена, когато християнство-то едва е было зело да дава прѣвѣ-тѣ си свѣтлинкѣ на словѣнскы-ты земи, колко голѣмъ духовнъ силъ е трѣбвало да има въ тѣна два брата, за да устоятъ сряшто силно-то притязание на папѣ-тѣ. Святи-ти прѣвоучителе подръжали прѣдъ всякый свѣтъ велико-то си дѣло, та словѣнско-то чувство неможе да не